RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

nr. 239.200 van 26 september 2017
in de zaak A. 221.692/IX-9027

In zake: Marleen NUYTINCK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Stijn Verbist en Lize Vandersteegen
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Graaf van Hoornestraat 51
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Emmanuel Jacubowitz en Anthony Poppe
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 13 maart 2017, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het koninklijk besluit van 22 december 2016 waarbij Pol Van Iseghem wordt aangewezen tot het mandaat van voorzitter van de rechtbank van koophandel te Gent voor een termijn van vijf jaar.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Werner Weymeersch heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 september 2017.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pieter Thomaes, die *loco* advocaten Stijn Verbist en Lize Vandersteegen verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Anthony Poppe, die tevens *loco* advocaat Emmanuel Jacubowitz verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Werner Weymeersch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Bij koninklijk besluit van 25 april 2014 wordt Pol Van Iseghem op voordracht van de Nederlandstalige benoemings- en aanwijzingscommissie van de Hoge Raad voor de Justitie (hierna ook: de benoemingscommissie) aangewezen tot het mandaat van voorzitter van de rechtbank van koophandel te Gent voor een termijn van vijf jaar.

Dat koninklijk besluit wordt door de Raad van State vernietigd bij arrest nr. 233.077 van 30 november 2015.

3.2. Op 8 december 2015 verzoekt de minister van Justitie de Nederlandstalige benoemingscommissie om een nieuwe voordracht.

Op 18 december 2015 draagt deze commissie Pol Van Iseghem voor een tweede maal voor.

Op 1 februari 2016 weigert de Koning deze voordracht.

3.3. Op 4 februari 2016 verzoekt de minister van Justitie de benoemingscommissie opnieuw om een voordracht.

Op 17 februari 2016 draagt deze commissie Pol Van Iseghem voor een derde maal voor en opnieuw weigert de Koning deze voordracht.

3.4. In het Belgisch Staatsblad van 13 juni 2016 wordt het mandaat van voorzitter van de rechtbank van koophandel te Gent opnieuw vacant verklaard.

Drie magistraten, onder wie verzoekster en Pol Van Iseghem, kandideren.

3.5. Op voordracht van de benoemingscommissie wordt Pol Van Iseghem met het thans bestreden koninklijk besluit van 22 december 2016 aangewezen tot het mandaat van voorzitter van de rechtbank van koophandel te Gent voor een termijn van vijf jaar.

IV. Schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

V. Spoedeisendheid

Uiteenzetting

5. Verzoekster betoogt de schorsingsprocedure te voeren “teneinde gewetensnood en morele, emotionele en mentale schade in hoofde van verzoekende partij te voorkomen […] nu het voor haar onbegrijpelijk is en dus ook niet te vatten en te verwerken valt dat iemand met het profiel van de benoemde, t.a.v. welke persoon twee duidelijke inhoudelijk zeer negatieve adviezen worden uitgebracht, toch kan worden aangewezen als korpschef”. Het bestreden besluit strookt niet met wat zij verwacht van “een rationele benoemende overheid die ter goeder trouw in het algemeen belang […] een korpschef aanwijst”.

Haar gewetensnood is des te groter, omdat zij “uiterst waardengedreven is en ethiek hoog in het vaandel draagt”. Ter ondersteuning hiervan legt zij een verklaring voor van haar *Medical* en *Executive coach* dat zij “in ondragelijke gewetensnood is komen te verkeren” omdat zij deze benoeming “in het geheel niet kan rijmen met haar opvatting van een correct werkende Justitie”.

Verzoekster dient zich ingevolge het bestreden besluit “te onderwerpen aan het hiërarchisch gezag van een korpschef die meermaals en ondubbelzinnig, zo valt te lezen in de adviezen van de verenigde stafhouders en de waarnemend voorzitter […], blijk heeft gegeven van een gebrek aan ‘betrouwbaarheid’”.

Verzoekster beroept zich op de “onmogelijkheid […] om zich te onderwerpen aan, en dwingende instructies en beslissingen te ondergaan van een korpschef die zonder meer blijk geeft van een minachting voor zijn collega’s en zijn wettelijke taken als rechter enerzijds, en die zich manifest zelf niet houdt aan regels en procedures waaraan een rechter zich behoort te houden anderzijds”.

De morele schade die verzoekster ondervindt door het bestreden besluit bestaat erin dat zij ondergeschikte is geworden van de benoemde terwijl zij door deze laatste wordt vernederd, “gaande van de eenzijdige overplaatsing naar de afdeling Dendermonde tot het hebben van voortdurende, gerechtvaardigde […] angst dat beloftes niet worden nagekomen en dat bijvoorbeeld verlofaanvragen of verzoeken tot overleg zonder meer zouden worden geweigerd”. Zij wordt als ondergeschikte “voortdurend blootgesteld […] aan de machtswillekeur en eigengereidheid van de [benoemde]”.

Het tijdsverloop van de gewone annulatieprocedure is voor verzoekster “te lang om te overbruggen aangezien de gewetensnood en de morele, mentale en emotionele schade zich dan zullen hebben voorgedaan en van dien aard zullen zijn dat ze een ernstige en onherroepelijke impact zullen hebben op het functioneren van verzoekende partij als magistrate”.

De spoedeisendheid is volgens verzoekster voorts aanwezig ingevolge “[d]e nakende aanwijzing van de afdelingsvoorzitters en de machtsoverschrijding in dat verband”. Verzoekster zet vervolgens uiteen welke onwettigheden volgens haar worden begaan door de benoemde in verband met de procedure tot aanwijzing van de afdelingsvoorzitters. Zij laakt dat de benoemde hierbij bovendien zijn “eigengereide, autoritaire gedrag en gebrek aan overleg” bestendigt.

Beoordeling

6. De bestreden beslissing wijzigt de rechtspositie van verzoekster niet: zij was rechter in de rechtbank van koophandel en kan in de toekomst haar ambt blijven uitoefenen. Bij het bekleden van dit ambt mag zij de onafhankelijkheid in de uitoefening van haar rechtsprekende bevoegdheden claimen die de Grondwet waarborgt.

De bestreden beslissing brengt wel in de eerste plaats met zich mee, dat de door verzoekster beoogde wijziging in haar rechtstoestand niet wordt gerealiseerd. Aan de vaststelling dat verzoekster naast de aanwijzing grijpt, ontleent zij evenwel geen enkel argument om de spoedeisendheid te onderbouwen. Zo bijvoorbeeld voert zij niet aan dat over haar persoon uitzonderlijk vernederende uitspraken zijn gedaan die haar reputatie onherroepelijk zouden aantasten of dat, gelet op haar leeftijd, het tijdsverloop van de gewone procedure haar geen reële kans meer biedt om zelf nog het ambt te kunnen bekleden.

Wat haar in wezen grieft is te moeten vaststellen dat zij voortaan ondergeschikt is aan een collega waarin zij geen vertrouwen blijkt te hebben.

Dat het niet botert tussen verzoekster en de benoemde en dat zij het moeilijk heeft om "ondergeschikt" aan hem te moeten werken, is geen gevolg van het bestreden besluit *per se* maar vindt zijn oorzaak in de werkverhouding tussen beiden. Dit ongemak is niet uitzonderlijk en moet worden verdragen voor de tijd van de gewone annulatieprocedure – al is dat procedureverloop langer geworden omdat de Raad van State zich eerst over het gebrek aan spoedeisendheid heeft moeten uitspreken en voor het onderzoek ten gronde vervolgens moet wachten tot de voortzetting van de procedure wordt gevraagd.

Voor zover zij hierbij refereert aan een bijzondere "gewetensnood" die haar geloof in de rechtstaat op de helling zet, alludeert zij in wezen op de onwettigheden die de benoemende overheid heeft begaan en verwart zij de schorsingsvoorwaarde van de spoedeisendheid met de gegrondheid van de middelen. Het normale verloop van de annulatieprocedure waarin door de wetgever is voorzien als rechtsbescherming tegen onwettig overheidsoptreden zal resulteren in een beoordeling van de door verzoekster aangevoerde onwettigheden. De eventueel uit te spreken nietigverklaring levert dan een adequate morele genoegdoening op. De verklaring van verzoeksters *Medical* en *Executive coach* doet niet anders besluiten.

Voor zover verzoekster ten slotte alludeert op handelingen die de benoemde heeft gesteld sinds zijn aanstelling, benoemt zij handelingen die niet het voorwerp van de huidige zaak zijn. Die handelingen kaderen in de procedure tot aanwijzing van afdelingsvoorzitters; ze treffen verzoekster hoogstens onrechtstreeks en vermogen bijgevolg ook niet de spoedeisendheid van de huidige vordering aan te tonen.

7. De spoedeisendheid is niet aangetoond.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 26 september 2017, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren, kamervoorzitter,

bijgestaan door

Tiny Temmerman, griffier.

De griffier **De voorzitter**

Tiny Temmerman **Geert Van Haegendoren**